

сmt.Краснопілля

КОЗАЧЕНКО Ганна Андріївна, 1914 року народження, жителька сmt.Краснопілля.

Мати моя з батьком розлучилася, і жили ми у вітчима. У нього було десять десятин землі. Вітчим немолодий, здоров'я вже було в нього не те. А земля була отуди під гору, де Пригарівка. А тут стали зганяти в колективне господарство. Мати було агітує: та пішли, пішли в колгосп. А він перечить:

– Не хочу я, щоб і мої воли отак схудли, як колгоспні... У гарби бідну худобу позапрягали, «Чорноморця» день крізь день співають, а робота стоїть...

Перед різдвяними святами прийшла комісія. Майно, яке годяще, у колгосп забрали, хлібця трохи було-- і те забрали. Горщики, що з квітами на вікнах стояли, розбили серед двору. А секретар сільради Саєнко Михайло змусив мене навіть роздягтися: гроші шукав...

Вигнали – і ми хто куди. Я – до тітки. Сестра Валя корови найнялася пасти. Дід Федір поїхав у Дніпропетровськ на заробітки, а мати

Вже пухла лежала. Згодом мене рідний батько забрав: нікуди, дочко, не ходи, сказав, ні в кого не проси. Що в нас, те й тобі їсти. Косили спориш, рвали акацію, відтушували й пекли млинці.

Ми, дякувати богу, не вмерли, а в селі мерців підвода не встигла збирати й закопувати. Діток-сиріт порятував патронат, який на селі з весни відкрили.

Ще, пригадую, одну жінку поклали на гарбу, де мертві лежали, а вона по дорозі на кладовище ожила, з гарби зіскочила і, скільки бігла-утікала, кричала не своїм голосом... (Зап. студентка філологічного факультету СумДПУ Наталія Шепеленко у 2007 р.).